

en 1894 door de Koningin van België aangekochte diepgevoelde „*Op den derden Dag*”, een van de heilige vrouwen op weg naar Jezus' graf, dan *Het Gebed van Magdalena*, eindelijk de in 't edelste paars uitgevoerde *H. Elisabeth van Hongarije Brood brengende aan de Armen*, verder een van 1895 gedagteekende, bijna zuiver symbolistische *O. L. Vr. met de Lelie*, en vooral het in 1896 geschilderde *Er was eens* — een werkelijk, heusch sprookje in kleuren, zoo simpel en natuurlijk als b.v. de mooiste legenden-illustraties van Jaques des Gachons of Robinson, maar natuurlijk zonder iets van 't gebrekkige van de teekening van eerstgenoemde, even volmaakt van teekening als van koloriet.

Tot Albrechts mooiste aquarellen behooren voorzeker zijn drie in één kader vereenigde: *Abdybouwval*, *Een middeleeuwsch Klerk* en *Terugkeer van den Sporenslag*. Doch niet van zijn aquarellen wilde ik spreken.

Ik heb nooit begrepen hoe kunstbeoordeelaars, die hun taak ernstig opvatten, of althans eenig zelfrespekt bezitten, de waarde van een werk als het in het Brusselsch Museum te vinden *Hoe die van Gent Karel V Hulde brachten* konden betwisten. Men toone mij dan toch — Leys en Lies, ik herhaal het, uitgezonderd — iets even degelijks van om 't even welken onder onze Belgische tijdgenooten! Ik zie vruchteloos rond in al onze Belgische musea: noch Cluysenaar's *Canossa* noch van Aise's *Artevelde*, noch van Camp's *Maria van Burgondië*, noch vooral Verlat's *'t Volk van Antwerpen en het Standbeeld van Alva*, noch iets dat, even na 1830, Gallait, de Keyser, Wappers, Slingenyeyer onderteekenden, wint het als geheel, als harmonieuze schepping beschouwd, van dit voortreffelijk stuk. Jawel, in dit of dat partikulier opzicht kan een of ander van deze overigens veel grooter tafereelen dat van de Vriendt overtreffen: zoo geef ik b.v. gaarne toe, dat de *Artevelde* van Gustaaf van Aise, als zuiver ambachtelijk brok schilderwerk, boven de Vriendts arbeid staat. Ook ligt er ontegenzeggelijk meer passie, grooter *furia* in het reusachtige *In 't Jaar 1830* van Wappers... Doch — neem het niet kwalijk — noch op deze, noch op gene eigenschap maken nu juist de de Vriendts aanspraak. Treffend schreef Ernest Chesneau in zijn boek, *L'Education de l'Artiste*:

„Leur talent ne se pare pas de crânerie non plus que de désinvolture; il a quelque chose qui vaut mieux: la probité.”

En de Taeye zelf voegt er bij, Albrecht persoonlijk bedoelende:

„Le maître ne cherche dans les qualités techniques que le simple moyen d'exprimer ce qu'il veut traduire. Il ne faut donc pas le ranger parmi ces virtuoses du métier qui ne sont souvent que de simples Béotiens. Il ne cherche à étonner ni par une facture tripotée, poncée, travaillée, ni par des effets quelconques. Son travail est honnête, très simple, très loyal. Que lui importe la facture? Elle doit se borner à servir sa pensée et sa volonté. Elle doit servir à exprimer ses émotions sans attirer jamais, elle même, l'attention. Elle doit, en un mot, obéir et non commander.”

Dit neemt niet weg, dat het onderhavig tafereel even meesterlijk is in 't opzicht van den eigenlijken vorm als in dat van de samenstelling; dat b.v. teekening en kleur in gelijke mate onberispelijk zijn en den toets van de meest nauwgezette kritiek doorstaan kunnen. Wie oogen heeft om te zien, kan 't